

Simone Foekens

Schelpenwit

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Littekens.

Vurig. Pijnlijk.

Talrijk als de sproeten van een roodharige.

Nelleke hoeft haar ogen niet te sluiten om de handen van Olaf weer voor zich te zien zoals ze vlak na het ongeluk waren. Rauw, open, gezwollen. Nu zijn de wonden allang genezen en de littekens tot rust gekomen. Het vurige rood heeft plaatsgemaakt voor bleekwit.

De linkerhand is nog het minst geschonden, maar de rechter is bezaaid met witte vlekken. Ze gaan nooit meer weg.

Nooit... wat een naar woord eigenlijk, denkt ze.

De handen van haar man omklemmen vastberaden het stuur van de zilvergrijze Golf. Wonder boven wonder hebben al die wonden en littekens nauwelijks geleid tot functiebeperking. Alleen de rechterpink kan niet helemaal meer gebogen worden, maar daar heeft hij nauwelijks hinder van. De psychische schade is minder zichtbaar, maar veel ingrijpender. Zouden die littekens op den duur wel kunnen verdwijnen?

Ze vraagt het zich af. Hoeveel kan er na een

aantal jaar nog slijten? Waarom lijkt het nooit voorbij te gaan? Olaf weet toch als geen ander dat de ontploffing in het scheikundelokaal zijn schuld niet was? Al was hij er wel het doelwit van, waar een hele klas aan opgeofferd had kunnen worden als Olaf niet zo kordaat ingegrepen had. De levensgevaarlijke croftybom was in de practicumruimte geplaatst om wraak te nemen omdat hij niet alleen de ingenieuze fraude met toetsen en cijfers ontdekt had, maar ook de leerlingen die daarachter zaten ontmaskerd had. Toch weet ze dat hij nog steeds denkt dat hij de ontploffing van de croftybom in het scheikundelokaal had kunnen – had moeten – voorkomen. Daarom blijft hij met schuldgevoelens kampen.

Haar blik dwaalt van zijn handen naar zijn gezicht dat, doordat hij op het laatste moment zijn gezicht kon afwenden, op een plekje boven zijn linkeroog na ongeschonden is gebleven. Ze schrikt van zijn op elkaar geperste lippen en zijn gefronste wenkbrauwen boven donkere ogen.

‘Wat is er?’ Ze legt haar hand op zijn been.

Olaf maakt een nijdige beweging met zijn hoofd. Zijn ogen zijn strak op de weg gericht.

‘Ma kan daar niet blijven. Heb je gehoord hoe de burens tekeergingen?’

Nelleke bedwingt een lach. De buren aan de rechterkant van ma hadden – niet voor het eerst – stevige ruzie, waarbij hoorbaar met meer gegoooid werd dan met woorden alleen.

‘Dat is het hele huizenblok niet ontgaan,’ zegt ze dan ook droog.

‘Maar niemand deed iets,’ zegt hij verbeterd. ‘Straks escaleert het nog verder. Wat als...’ Hij maakt een veelbetekenende beweging met zijn hand.

‘Je weet dat ma met de woningbouw heeft gesproken. Ze zouden het oppakken.’

‘Maar er is nooit iets aan gedaan.’

‘Niet dat ze weet,’ geeft Nelleke toe. ‘Maar dat hoeft niets te zeggen. Daarbij, je weet net zo goed als ik dat buurvrouw Alie nooit heeft toegegeven dat er weleens klappen of erger vallen. Het is haar ook nooit aan te zien, volgens je moeder.’

‘Dan heb je nog dat gezin daarachter. Drie kinderen, een hond die nooit uitgelaten wordt en de tuin onderpoept, wat nauwelijks opgeruimd wordt ook nog. Stinken! Schreeuwen, gillen, dreigen, slaan, huilen.’

Hij overdrijft niet. ‘Ja, dat is echt erg,’ geeft ze dan ook toe. ‘Ook daar heeft ze melding van gemaakt. Het gezin is al bekend bij Jeugdzorg. Het

is sociaal zeker een mindere buurt dan waar je moeder vandaan komt, maar ze heeft er toch ook goede contacten?’

‘Zoals?’

‘Jantje,’ antwoordt ze meteen. Ze legt haar handen in haar schoot. De geasfalteerde weg glijdt grijs onder hen door.

‘Jantje? Dat opoetje is vijftientig. Wat heeft ze daar nu aan? Straks kan ze daar nog mantelzorgster voor worden.’

Nelleke wendt haar hoofd af en geeft geen antwoord meer. Als Olaf in zo’n bui is, kan ze praten als Brugman, maar daar komt ze geen steek verder mee, want dan is er niets goed.

Kale velden glijden voorbij. Onvoorstelbaar dat deze regio in het voorjaar één wilde kleurenuitbarsting is. Velden vol tulpen in alle kleuren van de regenboog, prachtig moet het zijn! Aan de linkerkant weet ze de duinen met daarachter de zee.

De auto slaat linksaf. Ze zijn toch nog niet bij het vakantiehuisje? Vanuit haar ooghoeken ziet ze een kleine parkeerplaats opdoemen. Olaf parkeert de auto en trekt het sleuteltje uit het contact, maar ze kijkt niet op of om.

Ze hoort de klik van een gordel die losgaat.

Nog een klik, dat is haar gordel. Ze weigert te kijken. Nu voelt ze zijn hand op haar been en zijn adem in haar hals als hij zich naar haar toe buigt.

‘Sorry! Maar ik maak me echt zorgen om mijn moeder. Dat buurtje... het geeft me een onveilig gevoel. Het liefst zou ik ma daar weghalen. Ik ben bang dat ze van de regen in de drup is gekomen.’

Eindelijk draait ze haar hoofd naar hem toe. ‘Piekeraar,’ zegt ze zachtjes. Ze kust hem.

Pas als ze hand in hand op het strand lopen, pakt ze de draad van het gesprek weer op.

‘Ik snap je zorgen wel. Voor een groot gedeelte zijn ze ook wel terecht, denk ik. Je moeder is zich daar zelf heel goed van bewust, geloof dat maar. Ze heeft zo lang op eieren gelopen, dat ze de dreiging voelt nog voordat die er is. Alleen al het feit dat ze altijd de deuren op slot heeft en nooit de deur opendoet zonder te weten wie er voor de deur staat, zegt genoeg.’

‘Hm,’ bromt hij.

‘Heb je naar je moeder gekeken vandaag, Olaf?’ Ze kijkt hem van opzij aan.

‘Ja,’ zegt hij verbaasd. ‘Ze droeg een spijkerbroek en een roodachtig truitje.’ Hij glimlacht van trots dat hij zich dat kan herinneren.

‘Fuchsia,’ corrigeert ze hem. ‘En verder?’

‘Verder? Eh... sokken en pantoffels? Of had ze soms weer een ander kapsel?’

Ze zwaait hun ineengestrengelde handen heen en weer en steekt haar vrije arm met een dramatisch gebaar omhoog.

‘Mannen!’ roept ze tegen de wind in en ze schudt haar hoofd.

‘Wat?’ roept Olaf verontwaardigd. Hij laat haar hand los en wil haar bij de schouders pakken, maar Nelleke zet het op een lopen.

‘Ik zal je krijgen,’ brult hij en met grote stappen rent hij haar achterna. Het is een kwestie van ogenblikken voor hij haar te pakken heeft en haar zonder pardon optilt. ‘Zin in een nat pak, dame?’

Dreigend zet hij een paar stappen in de richting van de zee.

‘Genade! Genade!’ gilt Nelleke lachend.

‘Voor een zoen,’ onderhandelt hij.

‘Goed,’ belooft ze, waarop hij haar met beide voeten op de grond zet. Het zoenoffer wordt hem met rente betaald. Ze is allang blij dat hij zijn sombere bui te boven lijkt te zijn.

‘Wat bedoelde je nou?’ haakt hij in op het moment waar hun gesprek gestopt is. Ook Nelleke pakt moeiteloos de draad weer op.

‘Je moeder was zo vrolijk. Zo ontspannen.’

Elke keer dat we er komen, is ze dat meer dan de vorige keer. Ma bloeit op, Olaf. Ze is hier beter af dan in dat luxueuze huis in die nette wijk.'

Zwijgend lopen ze door. Het duurt minuten voor Olaf haar gelijk geeft.

'Toch zit ze daar in een nare buurt,' kan hij het niet laten op te merken.

'Het kan beter,' is ze nu bereid om toe te geven. 'Laten we teruggaan naar ons vakantiehuisje,' stelt ze voor.

Met een voldane zucht ploffen ze een poosje later op de bank neer. De open haard is vakkundig door Olaf aangemaakt. Op het tafeltje staan twee glazen wijn en een plastic snackbartasje waaruit heerlijke geuren opstijgen. Op de televisie begint net een quiz die ze graag willen zien.

'Wat jammer dat een week zo snel voorbijgaat,' zegt ze.

'We zijn pas op de helft,' herinnert Olaf haar.

'Dat is waar,' zegt ze en ze hapt in haar broodje frikandel speciaal. 'Lekker,' murmelt ze.

'Ik zou hier best willen wonen,' zucht Olaf.

'Om de open haard of om de jacuzzi?' grijnst Nelleke.

'Allebei natuurlijk,' zegt Olaf. 'Ik bedoel ei-

genlijk: zo dicht aan de kust,' legt hij uit.

Ze nestelt zich tegen hem aan met het glas wijn in haar hand. 'Dat snapte ik wel, hoor. Jammer dat we helemaal aan de andere kant van het land wonen, al zou ik niet graag uit Enschede weg willen.'

'Logisch, heel jouw familie woont daar,' zegt Olaf.

De volgende dag is het voor oktober een stralende dag. De lucht is strakblauw en het zicht is helder. Ze besluiten om een flinke wandeling te gaan maken.

'Over het strand, met de wind in de rug. Ergens lunchen en dan door de duinen terug,' stelt Nelleke voor.

'Prima,' vindt Olaf.

Hij vult de rugzak met een flesje water, wat appels en een paar voorverpakte koeken. Nelleke schuift er nog een thermosfles koffie in. Olaf hangt de rugzak op zijn rug en ze stappen naar buiten. Het kleine vakantieparkje ligt aan de rand van een rustiek dorpje half in de duinen. Met een paar stappen zijn ze op een breed duinpad dat rechtstreeks naar het strand voert. Het is vloed en het strand is smal. In de verte varen een paar

vrachtschepen. De zee is kalm. Ze deint wat op en neer, van golfslag is eigenlijk geen sprake. Na een uurtje gaan ze op het zachte zand aan de voet van een duin zitten en drinken koffie. Veel praten ze niet, hun zwijgen is in saamhorigheid.

Eensgezind kiezen ze voor een lunch op het terras van een strandtent. Na deze week, als de herfstvakantie achter de rug is, zal de strandtent wel gesloten worden. Ze zitten achter de glazen schotten in de zon en uit de wind. Het is er zelfs bijna te warm.

‘Heerlijk,’ geniet Nelleke. Ze prikt een stukje lekkerbek aan haar vork en steekt het in haar mond. ‘Wie had twee weken geleden kunnen denken dat we hier in het zonnetje zouden zitten?’

‘We hebben echt geboft met de last minute,’ is Olaf het met haar eens. ‘En het weer... Je weet het, van mij mag het stormen aan het strand.’ Hij lacht en leunt ontspannen achterover in zijn stoel. Hij wenkt de ober voor een tweede biertje. ‘Jij nog een witte?’ vraagt hij.

Nelleke knikt loom. Ze hebben de tijd aan zichzelf.

Hij wenkt de ober. Nelleke merkt dat de blikken van de ober even blijven hangen bij de lit-